merre peäl, pohja pool, mis liggi kaks sada pennikoorma pikk on, on kaks ossa heringitega ülle ja ülle kaetud, kui nende aeg tulnud, et nemmad merre pohjast ennast ülles andwad. Nemmad on wahhest ni paksust kous, et laewad ei tahha läbbi sada, ja wahhest on neid monnes äres ni paljo, et inimessed neid suurte pu lussikattega weest tõstwad. Kül neid tündri kaupa korraga pütakse, kül on neil ka muid waenlasi, merre lomaid ja merre lindusi, kes neid allati kattakiusawad ja neelwad, ja siiski ei olle tunda, et nemmad kahhanewad. Umbes on ärraloetud, et igga aasta üks tuhhat kord tuhhat neist pütakse, mis üks märkamatta hulk on, ja ni samma paljo, ehk ka weel rohkeminne sõwad wist teised lomad merres ärra, ja siiski tulleb igga aasta nisammasuggune suur hulk jälle merre pohjast wälja, ja annab ennast püda. Eks nisuggune suur siggidus tulle immeks panna? ja eks tulle Lojat kita, kes sedda nenda seädnud, et se kalla, mis inimestele ni paljo head sadab, ni rohkeste mitte ükspäinis siggi, waid et temma ka isse panna ära tulleb, et inimessed tedda kätte sawad. Agga inimessed peawad ka hoolt kandma, et nemmad mitte omma sü läbbi neid ei wähhenda; sepärrast on ka Hollandi maal, kus neid keige ennamiste pütakse, se kowwa käsk antud, et seäl, kus se perram püüdmisse koht on enne Jani päwa ei tohhi nota sisse lasta. Kallamehhed ja matrosid, kes lähwad neid püüdma, peawad enne wandega tootama, et nemmad ei tohha neid enne püda; ja nädal enne kün lapääw peab keikis paikus se heringi püüd lõpetud ollema. Se käsk on kuddomisse a a pärrast targyste antud.

Mis